

Arrest

nr. 192 897 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2017 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 16 juni 2017 trof de verwerende partij tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

[H.A.] [...]

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassentzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 16/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 07/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene huwde op 15/08/2008 in Marokko met [K.A.] [...], die de Belgische nationaliteit heeft. Hij kwam naar België met een visum type D 'gezinshereniging'. Op basis van zijn huwelijk met een Belg kreeg hij een F - kaart te Vorst geldig tot 25/05/2014 .De kaart werd verlengd tot 8/10/2014 en vervolgens kreeg hij op 20/10/2014 een F+ kaart.

Ondertussen probeerde de echtgenote van betrokkene van hem te scheiden. Na een onderzoek verklaarde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 08/05/2014 het huwelijk nietig.. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene enkel gehuwd was om een verblijfsrecht te verkrijgen. Dankzij dit schijnhuwelijk kreeg hij recht op onbeperkt verblijf. Hij heeft met andere woorden fraude gepleegd en de Belgische staat misleid. Op 15/12/2015 oordeelde DVZ dat betrokkene, eenmaal gescheiden, niet Zanger recht had op onbeperkt verblijf. Zijn F- kaart werd ingetrokkene en hij kreeg het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene diende hierop een schorsend beroep in bij de RVV, maar de RVV verwierp op 31/10/2016 dit beroep.

Hoewel hij niet langer recht op verblijf had, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Bovendien probeerde hij met een schijnhuwelijk de Belgische staat te misleiden. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van VIER jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan VIER jaar.

De ex-vrouw van betrokkene had een dochter uit een eerste huwelijk [B.A.] [...], een dochter [F.C.] [...] en een zoon [F.S.M.] [...] uit een tweede huwelijk. Alle kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Betrokkene woonde een tijd samen met zijn ex-vrouw en met de kinderen. Sinds 2012 staat hij echter ingeschreven op een ander adres. Betrokkene vormt dus al enkele jaren geen familiale cel meer de ex-vrouw en met haar kinderen. Het is niet bekend of hij nog contacten onderhoudt met de kinderen of hij nog andere familie in België heeft. Hij kan altijd een opschorting vragen van dit inreisverbod mocht hij de kinderen wil/en komen bezoeken In België. In die zin is er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod vóórhaar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht in het Rijk te behouden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 07/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene huwde op 15/08/2008 in Marokko met [K.A.] [...], die de Belgische nationaliteit heeft. Hij kwam naar België met een visum type D 'gezinshereniging'. Op basis van zijn huwelijk met een Belg

kreeg hij een F - kaart te Vorst geldig tot 25/05/2014 .De kaart werd verlengd tot 8/10/2014 en vervolgens kreeg hij op 20/10/2014 een F+ kaart.

Ondertussen probeerde de echtgenote van betrokkene van hem te scheiden. Na een onderzoek verklaarde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 08/05/2014 het huwelijk nietig.. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene enkel gehuwd was om een verblijfsrecht te verkrijgen. Dankzij dit schijnhuwelijk kreeg hij recht op onbeperkt verblijf. Hij heeft met andere woorden fraude gepleegd en de Belgische staat misleid. Op 15/12/2015 oordeelde DVZ dat betrokkene, eenmaal gescheiden, niet Zanger recht had op onbeperkt verblijf. Zijn F- kaart werd ingetrokkene en hij kreeg het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Betrokkene diende hierop een schorsend beroep in bij de RW, maar de RW verwierp op 31/10/2016 dit beroep.

Hoewel hij niet langer recht op verblijf had, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Bovendien probeerde hij met een schijnhuwelijk de Belgische staat te misleiden. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van VIER jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan VIER jaar.

De ex-vrouw van betrokkene had een dochter uit een eerste huwelijk [B.A.] [...], een dochter [F.C.] [...] en een zoon [F.S.M.] [...] uit een tweede huwelijk. Alle kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Betrokkene woonde een tijd samen met zijn ex-vrouw en met de kinderen. Sinds 2012 staat hij echter ingeschreven op een ander adres. Betrokkene vormt dus al enkele jaren geen familiale cel meer de ex-vrouw en met haar kinderen. Het is niet bekend of hij nog contacten onderhoudt met de kinderen of hij nog andere familie in België heeft. Hij kan altijd een opschorting vragen van dit inreisverbod mocht hij de kinderen wil/en komen bezoeken In België. In die zin is er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod vóórhaar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Ik heb de betrokkene geïnformeerd dat hij (zij), overeenkomstig artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980, de opschorting of opheffing van het inreisverbod om professionele redenen of studieredenen kan aanvragen, wanneer twee derde van de duur verstreken is.

Behoudens de In een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet de betrokkene een gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn (haar) woon- of verblijfplaats in het buitenland.

De betrokkene kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij (zij) schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij (zij) volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, genomen. Indien binnen vier maanden geen enkele beslissing is genomen wordt de beslissing als negatief beschouwd.”

Op 5 juli 2017 werd verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op,

“Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van het proportionaliteitsbeginsel;”

Verzoeker betoogt als volgt:

“3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt: (...).

En herhaalt hiermee in wezen letterlijk en niets meer dat het motief van de reden om de beslissing tot de bestreden beslissing te nemen.

Door de uitvoering van de bestaande terugkeerbeslissingen doven deze uit en kunnen zij niet langer als rechtsgrond dienen (zie ook verder).

De bestreden beslissing houdt verder geen rekening met de bereidwilligheid die verzoekende partij toont nu zij bij wijze van de beslissing van uw Raad van 31 oktober 2016 in zake haar recht op verblijf en eerste terugkeerbeslissing haar rechten en plichten kent zo snel als mogelijk gevolg te geven aan haar verplichtingen (zie stuk nr. 3) en daarmee uitvoering wil geven aan de terugkeerbeslissing van 16 juni 2017 waartegen zij zoals uw Raad vaststelt geen betwisting indient.

Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

Het gebrek aan enig gevaar dat verzoekende partij zou stellen alsmede de blijk van medewerking die verzoekende partij toont alsmede het feit dat door de uitvoering van het terugkeerbesluit de bestaande terugkeerbeslissingen uitdoven en daarmee niet langer het inreisverbod kunnen rechtvaardigen en nog minder de lange duur van dit verbod alsmede de vaststelling dat verwerende partij de waarde van de familiebanden met kinderen met wie verzoekende partij tijdens het huwelijk een gezin vormde erkent (zie hoger) is de bestreden beslissing kennelijk contractoir in haar motieven en hiermee niet afdoende gemotiveerd minstens is de termijn van een verbod van vier jaar onevenredig zwaar.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening -houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen en het recht op verblijf zoals -hoger aangetoond achterhaald. Een inreisverbod voor een periode van 4 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel omdat verwerende partij ertoe gehouden is op grond van het proportionaliteitsbeginsel. -Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

*Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.
-De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat er een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven op zich dat voor de twee rechtsgronden dezelfde feitelijke motieven figureren in de bestreden beslissing maakt niet dat de motivering niet deugt. In deze feitelijke motieven kan namelijk worden gelezen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hij ontvangen heeft op 7 januari 2016. Dit houdt verband met de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder worden de omstandigheden uiteengezet waarom toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers huwelijk met een Belgische onderdaan werd immers vernietigd omdat het een schijnhuwelijk bleek te zijn. Er wordt ook nader uiteengezet waarom wordt gekozen voor een inreisverbod van vier jaar, dit rekening houdend met de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

2.4. Verzoeker werd op 5 juli 2017 naar zijn land van herkomst verwijderd. Het gegeven dat de verwerende partij verzoeker heeft gerepatrieerd op grond van het op 16 juni 2017 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering waarmee het inreisverbod gepaard gaat, maakt niet dat de bestreden beslissing zonder rechtsgrond valt, minstens laat verzoeker na de juridische grondslag van deze stelling te verduidelijken. Het gegeven dat verzoeker de voormelde bijlage 13septies niet betwist heeft en naar eigen zeggen “zo snel als mogelijk gevolg [wenst] te geven aan [zijn] verplichtingen” heeft geen impact op de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog namelijk niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hij ontvangen heeft op 7 januari 2016, foutief is. Het is niet omdat verzoeker werd gerepatrieerd dat voormelde vaststelling “uitdooft” noch heeft dit een impact op de duur van het inreisverbod, minstens laat verzoeker na de rechtsgrond van zijn stellingen te verduidelijken.

2.5. Verzoeker werpt op, “Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.” maar de Raad ziet niet in waarom verwerende partij zulks zou dienen aan te tonen. Verzoeker gaat er totaal aan voorbij dat de verwerende partij een inreisverbod van 4 jaar oplegt op grond van artikel 74/11, §1, 3° lid van de Vreemdelingenwet, met name de vaststelling dat hij als onderdaan van een derde land “een huwelijk, een partnerschap of een adoptie [is] aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht in het Rijk te behouden”.

2.6. Verzoeker is verder van oordeel dat de bestreden beslissing “contradictoir is in haar motieven” omdat de verwerende partij “de waarde van de familiebanden met kinderen met wie verzoekende partij tijdens het huwelijk een gezin vormde erkent”, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing kan worden gelezen: “Betrokkene vormt dus al enkele jaren geen familiale cel meer de ex-vrouw en met haar kinderen. Het is niet bekend of hij nog contacten onderhoudt met de kinderen of hij nog andere familie in België heeft.”

2.7. Voor het overige blijkt dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugen en dat ze kennelijk onredelijk en disproportioneel zijn, doch zulks kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA